Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 1999, sp. zn. 20 Cdo 1056/99, ECLI:CZ:NS:1999:20.CDO.1056.1999.1

Číslo: 47/2000

Právní věta:

Vylučuje-li povaha rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se řízení končí, možnost věcného přezkumu rozhodnutí soudu prvního stupně, pak tvrzení, že rozhodnutí soudu prvního stupně je nesprávné, případně, že řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, je postiženo vadami, sama o sobě důvodnost dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu nezakládají.

Usnesení o zastavení odvolacího řízení podle § 43 odst. 2 o.s.ř. je svou povahou výlučně procesním rozhodnutím, spojeným se závěrem o existenci vad odvolání, které brání dalšímu pokračování odvolacího řízení; neúplnost či nesprávnost skutkových zjištění soudu prvního stupně na výsledek řízení o dovolání proti tomuto usnesení žádný vliv mít nemůže.

Pro vady odvolání, na které soud odvolatele neupozornil nebo pro které mu nepodal konkrétní poučení o způsobu jejich odstranění, odvolací řízení zastavit nelze.

Maří-li odvolatel řádný průběh odvolacího řízení tím, že odvolání řádně nedoplní (neodůvodní je), lze takový postup - vzniknou-li v jeho důsledku ostatním účastníkům zvýšené náklady (např. tím, že odvolací argumenty přednese odvolatel ústně až u odvolacího jednání, které bude následně odročeno proto, aby druhá strana sporu měla možnost na odvolací námitky v přiměřeném časovém rámci reagovat) - postihnout rozhodnutím ve smyslu § 147 odst. 1 o.s.ř., nikoli zastavením odvolacího řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.1999

Spisová značka: 20 Cdo 1056/99

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 29. 5. 1998 zastavil – odkazuje na § 205 odst. 1, § 43

odst. 2 a § 211 o.s.ř. – řízení o odvolání žalobce proti rozsudku ze dne 2. září 1997, jímž O b v o d n í s o u d pro Prahu 5 zamítl žalobu o uzavření dohody o vydání označených nemovitostí, rozhodl, že žalobce a první žalovaná vůči sobě nemají právo na náhradu nákladů řízení a uložil žalobci zaplatit druhé žalované na nákladech řízení částku 4225 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta. Odvolací soud dospěl k závěru, že blanketní odvolání, jež odvolatel přes výzvu (usnesením soudu prvního stupně ze dne 31. 12. 1997), doručenou jeho zástupkyni 7. 1. 1998, ve lhůtě (do čtrnácti dnů) nedoplnil, neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 205 odst. 1 o.s.ř. a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce (zastoupen advokátkou) včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 238a odst. 1 písm. f) o.s.ř. namítaje, že odvolání mělo být posouzeno věcně, neboť skutečnost, že odvolání nebylo odůvodněno, není důvodem k zastavení odvolacího řízení. Potud se dovolává i obvyklé soudní praxe a odkazuje na rozsudek bývalého Nejvyššího soudu SSR, sp. zn. 1 Cz 138/79, uveřejněný ve Sborníku IV. Nejvyššího soudu, SEVT, Praha 1986, str. 763. Dále snáší argumenty pro závěr, že soud prvního stupně při svém rozhodování nezjistil úplně a správně skutkový stav věci. Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil.

Žalovaní se k dovolání nevyjádřili.

Dovolání je přípustné podle § 238a odst. 1 písm. f) o.s.ř.

N e j v y š š í s o u d napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Dovolatel výslovně nepodřadil dovolací námitky žádnému z dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241 odst. 3 o.s.ř., podle obsahu těch námitek, jež se pojí k rozhodnutí odvolacího soudu, však uplatňuje dovolací důvod dle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., jímž lze odvolacímu soudu vytýkat, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Výhrady, jež dovolatel uplatnil proti rozhodnutí soudu prvního stupně, jsou pro výsledek dovolacího řízení bezcenné, neboť námitka neúplnosti a nesprávnosti skutkového stavu věci nevystihuje bez dalšího žádný z dovolacích důvodů. Navíc, jak Nejvyšší soud opakovaně uvedl ve své rozhodovací praxi, vylučuje-li povaha rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se řízení končí, možnost věcného přezkumu rozhodnutí soudu prvního stupně, pak tvrzení, že rozhodnutí soudu prvního stupně je nesprávné, případně, že řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, je postiženo vadami, sama o sobě důvodnost dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu nezakládají.

Usnesení o zastavení odvolacího řízení podle § 43 odst. 2 o.s.ř. je svou povahou výlučně procesním rozhodnutím, spojeným se závěrem o existenci vad odvolání, které brání dalšímu pokračování odvolacího řízení; neúplnost či nesprávnost skutkových zjištění soudu prvního stupně na výsledek řízení o dovolání proti tomuto usnesení žádný vliv mít nemůže. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu z 26. listopadu 1997, sp. zn. 2 Cdon 1635/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 1998, pod číslem 16).

Dovolání je přesto důvodné.

Ze spisu je patrno, že žalobce podal proti rozsudku soudu prvního stupně dne 21. 11. 1997 odvolání, které adresoval Obvodnímu soudu pro Prahu 5. V odvolání byli řádně označeni účastníci řízení, věc které se týká (žaloba o uzavření dohody o vydání věci, sp. zn. 11 C 279/95) a bylo podepsáno a datováno. V odvolání bylo dále uvedeno, že se podává proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 2. září 1997, kterým byla zamítnuta žaloba o vydání nemovitosti, domu č.p. 38 se stavební parcelou č. 545 a parcelou č. 546 v katastrálním území S., P. 5, a že odůvodnění odvolání bude

zasláno dodatečně, ve lhůtě třiceti dnů.

Podle ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř. v odvolání má být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o.s.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu a čeho se odvolatel domáhá.

Na usnesení soudu prvního stupně ze dne 31. 12. 1997, doručené jeho zástupkyni 7. 11. 1997 (srov. doručenku u č. l. 29 p. v.), v němž mu bylo uloženo do čtrnácti dnů odvolání doplnit, odvolatel do vydání napadeného usnesení nijak nereagoval. Citované usnesení směřovalo k doplnění odvolání tím, že odvolatel uvede, v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí, případně postupu soudu a čeho se odvoláním domáhá, nikoli k doplnění dalších náležitostí, které odvolání – jak plyne z údajů uvedených výše – má. Pro vady odvolání, na které soud odvolatele neupozornil, nebo pro které mu nepodal konkrétní poučení o způsobu jejich odstranění, odvolací řízení zastavit nelze (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 1997, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 12, ročník 1997, pod číslem 91).

Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 20. 10. 1998, uveřejněném pod číslem 36/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek odůvodnil závěr, že je-li z odvolání zřejmé, které rozhodnutí a v jakém rozsahu odvolatel napadá, nebrání neuvedení údajů o tom, v čem je spatřována nesprávnost rozhodnutí nebo postupu soudu prvního stupně a čeho se odvolatel domáhá, dalšímu pokračování odvolacího řízení. Je tomu tak proto, že odvolací soud podle ustanovení § 212 odst. 1 o.s.ř. projednává věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhá přezkoumání rozhodnutí, aniž je vázán důvody odvolání a odvolacími návrhy účastníků (srov. 212 odst. 3 a 4 o.s.ř.). Od závěrů formulovaných v citovaném rozhodnutí (na něž v podrobnostech odkazuje) nemá Nejvyšší soud důvod odchýlit se ani v této věci.

Maří-li odvolatel řádný průběh odvolacího řízení tím, že odvolání řádně nedoplní (ač je zastoupen advokátkou, jež by o požadavcích kladených na obsah odvolání měla být informována), lze takový postup – vzniknou-li v jeho důsledku ostatním účastníkům zvýšené náklady (např. tím, že odvolací argumenty přednese odvolatel ústně až u odvolacího jednání, které bude následně odročeno proto, aby druhá strana sporu měla možnost na odvolací námitky v přiměřeném časovém rámci reagovat) – postihnout rozhodnutím ve smyslu § 147 odst. 1 o.s.ř., nikoli zastavením odvolacího řízení.

Právní posouzení věci, na kterém napadené usnesení spočívá, tedy v intencích podaného výkladu neobstojí a dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. byl uplatněn právem.

Nejvyšší soud proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta prvá, o.s.ř.), napadené usnesení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1, 2 a 5 o.s.ř.).